

тните потребности.

Наложи се изводът, че в песните хайдушкото пространство е повече принципен компонент в процеса на утвърждаване на основните идеи, докато в преданията хайдушкото пространство е много повече обвързано с реалното пространство на региона, селището от една страна и с информацията за селищното пространство и неговите компоненти, съхранена в селищната история от друга.

Немалка част от тази информация се възпроизвежда чрез образа на хайдушкото съкровище, което има много специфично присъствие в хайдушкото пространство и участва активно в организацията му чрез топоними, обозначаващи скривалищата му и много честото им дублиране с тези на хайдушкото сборище. Беше изтъкнато, че това е свързано вероятно с основния смисъл на хайдушкото сборище като център на хайдушкото пространство и високият му статус в организацията на етническото пространство, подчертан и чрез наличието на същото място или в съседство на стари култови обекти. Затова може би не е случайно и това, че хайдушкото съкровище в хайдушкия и иманярски фолклор е своеобразен „стимулатор“ за възпроизвеждането на културна и историческа информация.

Определено може да се каже, че възпроизвеждането на тази информация е един от най-важните моменти в хайдушкия фолклор, пряко съотнасящ се с процеса на утвърждаване на етническото самосъзнание във времето на робството. Това определя и основната функция на хайдушкия фолклор като вариант на фолклорната история и по-конкретно като фолклорна хайдушка история.

Едва ли предложеното изследване на хайдушкия фолклор може да има претенцията за абсолютна изчерпателност на проблематиката в него. По-скоро беше направен опит да се подреди пъстрата мозайка от идеи, теми и мотиви в един негов регионален вариант. Да се потърсят специфичните моменти от неговото развитие като художествена система, да се разкрият основните смисли, заложили в него.

Бяха предложени идеи, чиято условност и хипотетичност са неоспорими, но имащи основание като начин за обяснение на някои